

Zadeva C-590/21

**Povzetek predloga za sprejetje predhodne odločbe v skladu s členom 98(1)
Poslovnika Sodišča**

Datum vložitve:

23. september 2021

Predložitveno sodišče:

Areios Pagos (kasacijsko sodišče, Grčija)

Datum predložitvene odločbe:

25. junij 2021

Tožeci stranki:

Charles Taylor Adjusting

FD

Toženi stranki:

Starlight Shipping Company

Overseas Marine Enterprises INC

Predmet postopka v glavni stvari

Predlog za priznanje in razglasitev izvršljivosti tuje sodne odločbe in tujih sklepov, ki sodišču v drugi državi članici preprečujejo in ovirajo odobritev sodnega varstva ali začetek postopkov, ki so se že začeli v tej državi članici – Opredelitev javnega reda v smislu člena 34, točka 1, in člena 45(1) Uredbe št. 44/2001

Predmet in pravna podlaga predloga za sprejetje prehodne odločbe

Člen 267 PDEU, razlaga Uredbe št. 44/2001

Vprašanja za predhodno odločanje

1. Ali je treba izraz „v očitnem nasprotju z javnim redom“ Unije in posledično z nacionalnim javnim redom, na podlagi česar sta bila zavrnjena priznanje in razglasitev izvršljivosti v skladu s členom 34, točka 1, in s členom 45(1) Uredbe št. 44/2001, razlagati tako, da se poleg izrecnih *anti-suit injunctions*, ki prepovedujejo začetek in nadaljevanje postopka pred sodiščem v drugi državi članici, nanaša tudi na odločbe ali sklepe, ki so jih izdala sodišča držav članic, ki: (i) onemogočajo ali ovirajo zagotovitev sodnega varstva tožeči stranki pri sodišču v drugi državi članici ali nadaljevanje postopkov, ki že potekajo pred navedenim sodiščem, in (ii) to zato pomeni poseg v pristojnost sodišča druge države članice, da se izreče v zadevi, o kateri že odloča in jo že obravnava ter je ugotovljena za skladno s pravnim redom Unije? Natančneje, ali je v nasprotju z javnim redom Unije, v smislu člena 34, točka 1, in člena 45(1) Uredbe št. 44/2001, priznanje in/ali razglasitev izvršljivosti odločbe ali sklepa sodišča države članice, s katerim je prosilec za ugotovitev in razglasitev izvršljivosti dodeljena začasna in vnaprejšnja denarna odškodnina za stroške in izdatke iz naslova vložitve tožbe ali nadaljevanja postopka pred sodiščem druge države članice, ker: (a) je po preučitvi te tožbe razvidno, da je zadeva zajeta s sporazumom o poravnavi, ki je bil ustrezno ugotovljen in potrjen pri sodišču države članice, ki sprejme odločbo (ali) in sklep ter (b) sodišče druge države članice, na katero tožena stranka vloži novo tožbo, ni pristojno zaradi določbe o izključni pristojnosti?
2. Ali je v primeru nikalnega odgovora na prvo vprašanje očitno in neposredno nasprotje z nacionalnim javnim redom – ob upoštevanju navedenih temeljnih kulturnih in pravnih pogledov, sprejetih v državi, ter temeljnih predpisov grškega prava, ki se nanašajo na samo jedro pravice do sodnega varstva (člen 8 in člen 20 grške ustave, člen 33 grškega civilnega zakonika in načelo varstva te pravice, kot je pojasnjeno v členu 176 in členu 173, od (1) do (3), ter členih 185, 205 in 191 grškega zakonika o civilnem postopku, navedenega v točki 6 obrazložitve), ter člena 6(1) EKČP, tako da je v tem primeru mogoče prenehanje uporabe prava Unije o prostem pretoku sodnih odločb ter nepriznanje zaradi te ovire – skladno s pogledi, ki prevzemajo in spodbujajo evropsko perspektivo, v skladu s členom 34, točka 1, Uredbe št. 44/2001, kot ga mora razlagati Sodišče Evropske unije, razlog, ki v Grčiji preprečuje priznanje in ugotovitev izvršljivosti zgoraj navedene odločbe in sklepov (pod 1), ki so jih sprejela sodišča druge države članice (Združeno kraljestvo)?

Upoštevne določbe prava Unije in sodna praksa Sodišča

Listina Evropske unije o temeljnih pravicah (v nadaljevanju: Listina), člen 47.

Uredba Sveta (ES) št. 44/2001 z dne 22. decembra 2000 o pristojnosti in priznavanju ter izvrševanju sodnih odločb v civilnih in gospodarskih zadevah (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 19, zvezek 4, str. 42), zlasti člen 34, točka 1, in člen 45.

Uredba (EU) št. 1215/2012 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 12. decembra 2012 o pristojnosti in priznavanju ter izvrševanju sodnih odločb v civilnih in gospodarskih zadevah (UL 2012, L 351, str. 1), členi 66, 80 in 81.

Sodbe Sodišča z dne 13. oktobra 2011, Prism Investments (C-139/10, EU:C:2011:653); z dne 28. marca 2000, Krombach (C-7/98, EU:C:2000:164); z dne 11. maja 2000, Renault (C-38/98, EU:C:2000:225); z dne 23. oktobra 2014, flyLAL-Lithuanian Airlines (C-302/13, EU:C:2014:2319, točka 45); z dne 28. aprila 2009, Apostolidis (C-420/07, EU:C:2009:271, točka 55); z dne 9. decembra 2003, Gasser (C-116/02, EU:C:2003:657, točka 48 in 72); z dne 27. aprila 2004, Turner (C-159/02, EU:C:2004:228); z dne 27. junija 1991, Overseas Union Insurance Ltd in drugi (C-351/89, EU:C:1991:279, točki 23 in 24), in z dne 10. februarja 2009, Allianz in Generali Assicurazioni Generali (C-185/07, EU:C:2009:69).

Upoštevne določbe mednarodnega prava

Evropska konvencija o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin (EKČP), člen 6(1).

Upoštevne določbe nacionalnega prava

Ustava Helenske republike, člena 8 in 20.

Civilni zakonik, člen 33.

Zakonik o civilnem postopku, člen 176, člen 173, od (1) do (3), členi 185, 205 in 191.

Kratka predstavitev dejanskega stanja in postopka v glavni stvari

- 1 Prva tožena stranka, družba Starlight Shipping Company (v nadaljevanju: Starlight), je bila med drugim lastnica ladje, druga tožena stranka, družba Overseas Marine Enterprises (v nadaljevanju: OME), pa je bila upravljavec ladje, ki je potonila in je bila izgubljena skupaj s tovorom po pomorski nesreči dne 3. maja 2006.
- 2 Ta ladja je bila v času, ko je bila izgubljena, zavarovana pri treh zavarovalnicah. Ker so zavarovalnice sprva zavrnilo izplačilo zavarovalnine, je družba Starlight vložila tožbo pri angleških sodiščih zoper prvi dve zavarovalnici in začela

arbitražni postopek proti tretji zavarovalnici, da bi pridobila izplačilo zavarovalnine.

- 3 Medtem ko so potekali navedeni postopki, sta toženi stranki in tri zavarovalnice, ki so zavarovale ladjo, sklenile sporazume o poravnavi (*Settlement Agreements*). S temi sporazumi so se zaključili odprti postopki, zavarovalnice pa so se dogovorile, da bodo izplačale zavarovalnino, določeno v zavarovalnih policah, kot popolno in končno poplačilo vseh terjatev zaradi izgube ladje. S sporazumi o poravnavi je bilo seznanjeno angleško sodišče, ki jih je potrdilo 14. decembra 2007 in 7. januarja 2008.
- 4 Nato so toženi stranki in drugi lastniki ladje pri Polymeles Protodikeio Peiraios (prvostopenjsko sodišče v Pireju, Grčija) vložili tožbe zoper tožeči stranki. Te tožbe so temeljile na krivdnem ravnanju, njihov namen pa je bil pridobiti nadomestilo za dejansko škodo in denarno odškodnino za nepremoženjsko škodo, ki naj bi jo utrpeli zaradi tega krivdnega ravnanja.
- 5 Toženi stranki sta zlasti trdili, da so med postopkom pred angleškimi sodišči in v času, ko so zavarovalnice zavračale izplačilo odškodnine, pristojne osebe in zastopniki zavarovalnic, med katerimi sta tožeči stranki, Charles Taylor adjusting Limited (ki je nastopala kot družba za pravno in tehnično svetovanje) in oseba FD (ki je nastopala kot fizična oseba in direktor te družbe v času dejanskega stanja), po naročilu zavarovalnic, ki so zavarovale ladjo, za obrambo pred zahtevki prve tožene stranke tretjim osebam sporočale lažne in žaljive navedbe, ki so oškodovala verodostojnost in ugled toženih strank.
- 6 V teh okoliščinah so tožbe pri angleških sodiščih vložile zavarovalnice in njihove pristojne osebe ali zastopniki (med njimi tudi tožeči stranki), ki so bili tožene stranke v tožbah pri Polymeles Protodikeio Peiraios (prvostopenjsko sodišče v Pireju). S temi tožbami so predlagali, naj se ugotovi, da tožbe, vložene v Grčiji, kršijo sporazume o poravnavi, in vložili zahtevke za odškodnino.
- 7 Na podlagi teh tožb in pritožb so bili med drugim izrečeni odločba sodnika Flauxa pri High Court of Justice (England and Wales), Queen's Bench Division, Commercial Court [višje sodišče (Anglija in Wales), senat za civilne, gospodarske in upravne spore (gospodarski spor)] z dne 26. septembra 2014 in dva sklepa istega sodišča.
- 8 V tej odločbi je bilo namreč ugotovljeno, prvič, da se v skladu s sporazumi o poravnavi štejeta za pristojne osebe in zastopnike tudi tožeči stranki in da sta tudi družbi Starlight in OME uveljavljali svoje zahteve zoper tožeči stranki. Ugotovljeno je bilo tudi, da tožbe, vložene v Grčiji, tudi proti tožečim strankam, brez izjem kršijo vse sporazume o poravnavi. V skladu s to odločbo je posledica sporazumov o poravnavi, da je vsak potencialni zahtevnik zoper te pristojne osebe ali njihove zastopnike, ki so soodgovorni za krivdno ravnanje (zahtevki, ki so podlaga za tožbe, vložene v Grčiji), urejen s sporazumi o poravnavi. Glede

pravice tožečih strank do odškodnine je bilo ugotovljeno, da imata pravico do začasnega plačila v višini 100.000 GBP iz naslova odškodnine.

- 9 Drugič, s sklepoma se priznava, da sporazumi o poravnavi zlasti tudi tožeči stranki odvezujejo odgovornosti glede vseh zahtevkov, ki bi jih imeli družbi Starlight in OME glede izgube ladje, vključno z vsako odgovornostjo glede zahtevkov tožb v Grčiji, in da se z vložitvijo in obravnavanjem tožb, ki sta jih v Grčiji vložili družbi Starlight in OME zoper tožeči stranki, kršijo sporazumi o poravnavi glede celovite in dokončne poravnave in izključne pristojnosti.
- 10 S prvim sklepom je bilo toženima strankama naloženo, naj tožečima strankama plačata: (a) odškodnino v začasnem znesku 100.000 GBP iz naslova kritja stroškov, nastalih do 9. septembra 2014, in (b) stroške druge tožeče stranke v višini 120.000 GBP.
- 11 Z drugim sklepom je bilo toženima strankama naloženo, naj tožečima strankama plačata stroške druge tožeče stranke v višini 30.000 GBP.
- 12 Sklepa vsebujeta tudi določbe, s katerimi sta družbi Starlight in OME ter fizične osebe, ki ju zastopajo, opozorjene, da se lahko v primeru neizpolnitve sklepov šteje, da nista izpolnili odločbe sodišča in da se njuno premoženje lahko zapleni ali se jima naloži globa, fizične osebe pa se lahko pridržijo.
- 13 Tožeči stranki sta s tožbo z dne 7. januarja 2015 pri Monomeles Protodikeio Peiraios (prvostopenjsko sodišče v Pireju, Grčija) predlagali, naj se zgoraj navedena odločba in oba sklepa v Grčiji priznajo in razglasijo za izvršljive na podlagi Uredbe št. 44/2001. Monomeles Protodikeio Peiraios (prvostopenjsko sodišče v Pireju) je predlogu ugodilo.
- 14 Toženi stranki sta pri Monomeles Efeteio Peiraios (pritožbeno sodišče v Pireju, Grčija) 11. septembra 2015 vložili pritožbo v skladu s členom 43 Uredbe št. 44/2001. Monomeles Efeteio Peiraios (pritožbeno sodišče v Pireju) je pritožbi ugodilo, razveljavilo odločitev prvostopenjskega sodišča in zavrnilo predlog tožečih strank.
- 15 Monomeles Efeteio Peiraios (pritožbeno sodišče v Pireju) je med drugim zlasti menilo, da sta tožeči stranki zahtevali sodno varstvo pri angleških sodiščih, ker sta menili, da zadevna grška sodišča zaradi sporazumov o poravnavi glede tega niso bila pristojna. Po mnenju navedenega sodišča odločba in oba sklepa poleg tega ne vsebujejo *anti-suit injunction*. Vendar pa po njegovem mnenju tako odločba kot sklepa vsebujejo razloge, ki preprečujejo nadaljevanje postopkov, ki so se začeli v Grčiji, nalagajo obveznost odškodnine in vsebujejo opozorila o obveznosti izplačila odškodnine za osebe, ki si prizadevajo pridobiti povračilo terjatev s postopki pred grškimi sodišči. Ta besedila torej vsebujejo „kvazi“ *anti-suit injunctions*, ki preprečujejo vložitev pravnih sredstev pri grških sodiščih, kar je v nasprotju z določbami člena 6(1) EKČP ter člena 8(1) in člena 20 ustave, ki so v središču pojma javnega reda.

- 16 Tožeči stranki v postopku v glavni stvari sta 7. oktobra 2019 pri predložitvenem sodišču vložili pritožbo zoper sodbo Monomeles Efeteio Peiraios (pritožbeno sodišče v Pireju (sodnik posameznik), Grčija).

Bistvene trditve strank v postopku v glavni stvari

- 17 Toženi stranki sta v svoji pritožbi pri Monomeles Efeteio Peiraios (pritožbeno sodišče v Pireju) trdili, da sta priznanje in razglasitev izvršljivosti te odločbe in sklepov v očitnem nasprotju z materialnim in procesnim javnim redom nacionalnega prava in prava Unije, ker se z njima krši njuna temeljna pravica do sodnega varstva in nedopustno posega v pristojnost sodišč druge države članice, v obravnavani zadevi grških sodišč.
- 18 Tožeči stranki trdita, da se z izpodbijano odločbo zlasti napačno razlagajo in napačno uporabljajo določbe člena 34, točka 1, Uredbe št. 44/2001 (ki se mora uporabljati ozko), člena 33 civilnega zakonika, členov 8 in 20 ustave ter člena 6(1) EKČP. Trdita zlasti, da bi bilo treba v skladu s pravilno razlago teh določb šteti, da odločba in sklepa niso v očitnem nasprotju z nacionalnim javnim redom in javnim redom Unije ter da se z njimi ne kršijo temeljna načela, ker začasna odobritev odškodnine tožečim strankam za postopke, ki so se začeli v Grčiji, preden so bili vloženi njihovi zahtevki pri angleških sodiščih, ne preprečuje nadaljevanja in dostopa do grških sodišč ter dostopa do sodnega varstva, in da so bili odločba in sklepa napačno obravnavani kot *anti-suit injunctions*.

Kratka obrazložitev razlogov za predložitev predloga za sprejetje predhodne odločbe

- 19 Predložitveno sodišče zlasti ugotavlja, da se v zadevi, kakršna je obravnavana, v kateri se zahteva priznanje in razglasitev izvršljivosti odločb in sklepov, sprejetih pred 10. januarjem 2015, za tožbe ali predloge, vložene pred tem datumom, uporabljajo določbe Uredbe št. 44/2001 in ne določbe Uredbe št. 1215/2012.
- 20 V Grčiji se javni red glede priznavanja tujih sodnih odločb razume v smislu člena 33 civilnega zakonika, ki je tudi v skladu z mednarodnim javnim redom. V tem smislu ni mogoče dopustiti priznanja ali razglasitve izvršljivosti odločb v Grčiji, če je njihovo izvajanje zaradi njihove vsebine v nasprotju s temeljnimi kulturnimi, etičnimi, družbenimi, pravnimi ali gospodarskimi pogledi, ki obstajajo v državi in urejajo njen ritem življenja. Zato ni mogoče priznati ali razglasiti izvršljivosti niti, če so vsebina in določbe tuje odločbe v nasprotju s temeljnimi kulturnimi ali pravnimi načeli in temeljnimi pravicami oseb, priznanimi v pravni državi.
- 21 Člen 8(1) ustave določa, da „[n]ikomur ni mogoče proti njegovi volji preprečiti dostopa do sodišča, ki mu je bilo dodeljeno po zakonu“, člen 20(1) ustave pa določa, da ima „[v]sakdo [...] pravico pridobiti sodno varstvo pri sodiščih in lahko pred njimi predstavi svoje razloge v zvezi s svojimi pravicami in interesi v

skladu z zakonskimi določbami“. Te povezane določbe ustave v celoti zagotavljajo posameznikom pravico do pravnega sredstva pri grških sodiščih in celovito sodno varstvo pri teh sodiščih. To je temeljna pravica in je del jedra grškega pravnega reda, je podlaga vsega grškega materialnega in procesnega prava in se uresničuje na različne načine. V skladu z grškim pravom torej nista mogoča in dopustna *a priori* izključitev pravice do sodnega varstva ali obstoj motenj in ovir, ki bi to pravico oteževale. Taka ovira bi lahko bil tudi nalog začasno plačilo odškodnine tožeči stranki, ki je vložila tožbo pri sodišču, ki bi bil povezan prav s tem, da je stranka zahtevala sodno varstvo.

- 22 Predložitveno sodišče v točki 6 obrazložitve trdi, da grška pravna ureditev nedvomno določa sankcije v primeru zlorabe postopka, in sicer v različnih postopkovnih določbah. Določeno je zlasti, da se stroški postopka naložijo neuspeli stranki (člen 176 zakonika o civilnem postopku), o čemer sicer odloči sodišče ob izreku končne odločitve v sporu, ko se zaključi postopek odločanja, medtem ko v predhodnih fazah vsaka stran krije stroške postopkovnih dejanj, ki jih predlaga (člen 173, od (1) do (3), zakonika o civilnem postopku), razen v nekaterih primerih, ki so izrecno določeni. Določeno je tudi, da se stroški postopka (z dokončno odločbo) naložijo uspeli tožeči stranki, če ni spoštovala obveznosti navajanja resničnih dejstev ali je odgovorna za druge zlorabe postopka (člen 185 zakonika o civilnem postopku); s končno odločbo se naloži denarna kazen stranki, ki nastopa v slabi veri, ki je očitno vložila neupravičeno tožbo ali pravno sredstvo ali je začela postopek z namenom zavlačevanja ali ni spoštovala pravil javne morale itd. (člen 205 zakonika o civilnem postopku); plačilo stroškov postopka se lahko tožeči stranki naloži tudi zaradi odlaganja obravnave v zadevi (člen 241(1) zakonika o civilnem postopku). Grško procesno pravo določa tudi, da izrek sodbe, ki ga sprejme prvostopenjsko sodišče in je lahko predmet rednega pravnega sredstva (člen 909, točka 2, zakonika o civilnem postopku), in sicer ugovora in pritožbe, ne more biti začasno izvršljiv, tudi če je sodba končna. Iz tega sledi, da sklep o stroških postopka brez izjem ne more biti razglašen za izvršljivega pred izrekom končne odločitve, da se preprečijo kakršne koli ovire neuspeli stranki pri izvajanju rednega pravnega sredstva. Iz sodne prakse grških sodišč še izhaja, da tudi v primeru, da tožeča stranka zlorabi postopek, ker poda lažne trditve, nastane obveznost plačila odškodnine nasprotni stranki (toženi stranki) zaradi krivdnega ravnanja (člena 914 in 919 civilnega zakonika), vendar samo v primeru, če to ni v nasprotju s pravnomočnostjo sodbe v zadevi, ki jo je predložila tožeča stranka. Iz načina, kako je v grški sodni praksi obravnavano to vprašanje, jasno izhaja obveznost sodišč, da načeloma varujejo temeljno pravico tožeče stranke do sprožitve postopka pred sodišči, četudi se lahko njeno ravnanje šteje za zlorabo, pri tem pa ni dovoljeno preventivno poseganje sodišč, ki bi vplivalo na rezultat sodnega postopka ali priznalo pravico do odškodnine pred zaključkom tega postopka z namenom oviranja zahtevanega sodnega varstva. Hkrati se ohranja tudi možnost, da se pozneje določi odškodnina, če se izkaže, da je skladna z zaključkom spora v postopku. Poleg tega je v skladu z nacionalnim pravom za naložitev plačila stroškov postopka v postopku, ki ga obravnava, pristojno samo sodišče, ki se dokončno izreče v tem postopku (člen 191 zakonika o civilnem postopku).

- 23 Pravico posameznikov do sodnega varstva sicer varuje tudi člen 6(1) EKČP. Ta temeljna pravica je določena tudi v členu 47 Listine, ki določa pravico do pravnega sredstva. Ta pravica je tudi del ustavnih tradicij, ki so skupne državam članicam Evropske unije, in mednarodnih instrumentov za varstvo človekovih pravic. Varstvo te pravice velja torej za materialni in procesni evropski pravni red in posledično za nacionalni pravni red, tudi za namene razlage in uporabe člena 34, točka 1, Uredbe št. 44/2001.
- 24 Glede na navedeno se zastavlja vprašanje, ali so s pravnim redom Unije skladni odločba in sklepa, ki jih je izdalo sodišče države članice, ki vnaprej priznavajo in nalagajo plačilo v obliki začasnega povračila sodnih stroškov (to priznanje je v bistvu sankcija, ki naj bi bila iz naslova odškodnine) v zadevi, ki se obravnava pred sodišči druge države članice. Tako priznanje nedvomno ne preprečuje jamstva sodnega varstva; vendar pa je njegovo izvajanje oteženo, ker mora tožeča stranka pred sodišči druge države članice (zlasti če postane odločba prvotne države izvršljiva v kraju prebivališča ali sedeža, kjer se nahaja večina njenega premoženja) vnaprej plačati poleg svojih stroškov postopka tudi stroške postopka nasprotne stranke, preden sodišče, ki obravnava zadevo, izreče končno sodbo. Namen te naložitve kot sredstva, da se tožečo stranko odvrne od nadaljevanja postopka, je toliko bolj očitno, če zadevna odločba določa, da se lahko naloži dodatna odškodnina, če se njeni stroški povečajo, torej če bo postopek nadaljevala. To vprašanje se ne nanaša samo na ekonomske interese, ampak očitno vpliva na neovirano izvajanje temeljne pravice do sodnega varstva.
- 25 *Anti-suit injunction*, značilna predvsem v sistemih *common law*, je sklep sodišča, ki osebi preprečuje začetek ali nadaljevanje sodnega ali arbitražnega postopka na tujem ali arbitražnem sodišču. Sprva je bila vsebina *anti-suit injunctions* prepoved začetka ali nadaljevanja postopka pri angleških sodiščih. Nato se je pojavila čezmejna oblika *anti-suit injunction*, sprejet pa je bil ustrezen ukrep v postopkih, ki so potekali v tujini. Glavni razlog za izdajo *anti-suit injunction* je, da bi začetek sodnega postopka ali nadaljevanje postopka pred sodiščem druge države članice v slabi veri ali z zlorabo postopka povzročilo škodo tožeči stranki. S tako tožbo se v bistvu želi doseči, da bi sodišče ene države poseglo v postopek v drugi državi. Na ta način se sodišče ne izreče samo o svoji pristojnosti, ampak tudi o pristojnosti tujega nacionalnega sodišča.
- 26 Predložitevno sodišče navaja sodbo z dne 27. aprila 2004, Turner (C-159/02, EU:C:2004:228), s katero je Sodišče odločilo, da je treba Bruseljsko konvencijo, ki jo je nasledila Uredba št. 44/2001, „razlagati tako, da nasprotuje sklepu, s katerim sodišče ene države pogodbenice prepove stranki v postopku, ki ga obravnava, da začne ali nadaljuje postopek pri sodišču druge države pogodbenice, tudi če ta stranka ravna nedobroverno z namenom ovirati potek postopka, ki je v teku“.
- 27 Sklep, s katerim sodišče stranki z grožnjo sankcij prepove začetek ali nadaljevanje postopka pri tujem pravosodnem organu, vpliva na pristojnost tega organa za reševanje spora. Vsak sklep, ki tožeči stranki prepoveduje začetek takega

postopka, bi se moral šteti za poseg v pristojnost tujega sodišča, ki ni združljiv s sistemom Bruseljske konvencije (sodba z dne 27. aprila 2004, Turner, C-159/02, EU:C:2004:228).

- 28 V skladu s členom 35(3) Uredbe št. 44/2001 v postopku priznanja in ugotovitve izvršljivosti ni dovoljeno preverjati pristojnosti sodišč države članice izvora, preizkusa javnega reda iz točke 1 člena 34 pa ni dovoljeno uporabiti glede pravil o pristojnosti, torej nespoštovanje teh pravil ne more biti razlog za zavrnitev tega predloga.
- 29 Vendar gre pri poseganju sodišča ene države članice v sodno pristojnost druge države članice za drugo vprašanje. Poleg izrecnih *anti-suit injunctions* se podobno vprašanje pojavi tudi zaradi predhodnega izračuna začasne naložitve plačila sodnih stroškov v obliki odškodnine (ki je dejansko sankcija v obliki plačila odškodnine) v zadevi, ki poteka pred sodišči druge države članice. To velja neodvisno od rezultata postopka pred temi drugimi sodišči, ki je lahko za tožeče stranke neugoden, in če se nazadnje ugotovi, da ta sodišča niso pristojna za odločanje, tako da so samo ta sodišča pristojna za izračun in naložitev plačila sodnih stroškov, nastalih v postopkih, ki jih obravnavajo. Čeprav te odločbe in sklepi izrecno ne preprečujejo postopka ali nadaljevanja postopka pred sodiščem druge države članice, ostaja dejstvo, da je na ta način naložena vnaprejšnja kazen.
- 30 S tega vidika se torej zastavlja vprašanje, ali izdaja odločb in sklepov v tem smislu, ki v bistvu vpliva na rezultat postopka pri sodišču druge države članice, ker slednje ni pristojno za obravnavanje spora, pomeni poseg v njegovo sodno pristojnost, ki je v nasprotju s pravnim redom Unije in posledično z nacionalnim pravnim redom.
- 31 V obravnavani zadevi se senat, ki obravnava zadevo, sprašuje glede naslednjih pravnih vprašanj glede razlage določb prava Unije.
- 32 Prvič, ali je treba izraz „v očitnem nasprotju z javnim redom“ Unije in torej z nacionalnim javnim redom, na podlagi česar je bilo zavrnjeno priznanje in razglasitev izvršljivosti v skladu s členom 34, točka 1, in s členom 45(1) Uredbe št. 44/2001, razlagati tako, da se poleg izrecnih *anti-suit injunctions*, ki prepovedujejo začetek in nadaljevanje postopka v isti zadevi pred sodiščem v drugi državi članici, nanaša tudi na odločbe ali sklepe, ki so jih izdala sodišča držav članic, ki sodišču v drugi državi članici onemogočajo ali ovirajo zagotovitev sodnega varstva tožeči stranki ali nadaljevanje postopkov, ki že potekajo pred navedenim sodiščem, in ali je s pravnim redom Unije skladno tako poseganje v pristojnost sodišča druge države članice, da se izreče v zadevi, o kateri že odloča (prvo vprašanje za predhodno odločanje pod (i)).
- 33 Natančneje, zastavlja se vprašanje, ali javni red Unije v smislu člena 34, točka 1, in člena 45(1) Uredbe št. 44/2001, nasprotuje temu, da se vnaprej odobri začasno povračilo škode prosilcem za priznanje in razglasitev izvršljivosti odločbe ali sklepa, ki ga je izreklo sodišče ene države članice, za stroške in izdatke iz naslova

vložitve tožbe ali nadaljevanja postopka pred sodiščem druge države članice, ker: (a) je po preučitvi te tožbe razvidno, da je zadeva zajeta s sporazumom o poravnavi, ki je bil ustrezno ugotovljen in potrjen pri sodišču države članice, ki sprejme odločbo in/ali sklep ter (b) sodišče druge države članice, na katero ista tožena stranka vloži novo tožbo, ni pristojno zaradi določbe o izključni pristojnosti (prvo vprašanje za predhodno odločanje, pod (ii)).

- 34 Drugič, ali v skladu z zgoraj navedenimi določbami grškega prava in člena 6(1) EKČP sprejetje odločb in sklepov v tem smislu, ki je v nasprotju s temeljnimi predpisi v jedru pravice do sodnega varstva v državi članici priznanja (Grčija), pomeni oviro za njihovo priznanje in ugotovitev izvršljivosti v skladu s točko 1 člena 34 Uredbe št. 44/2001, tako da je ogroženo načelo prostega pretoka sodnih odločb, in ali je nepriznanje zaradi te ovire v skladu s pogledi, ki povzemajo in spodbujajo evropsko perspektivo (drugo vprašanje za predhodno odločanje).